

Arrest

nr. 220 412 van 26 april 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DE BUISSET
Sint-Quentinstraat 3/3
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 21 december 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 december 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 3 december 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 213 772 van 11 december 2018 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gelet op de beschikking van 1 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. QUESTIAUX, die *loco* advocaat M. DE BUISSET verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché N. ONRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, komt op 22 december 2013 België binnen en dient een verzoek tot internationale bescherming in op 23 december 2013.

Op 17 maart 2014 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van erkenning van de vluchtelingenstatus en weigering van toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 26 maart 2014 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 127 038 van 15 juli 2014 worden aan verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 1 december 2014 dient verzoeker een tweede verzoek tot internationale bescherming in.

Op 22 december 2014 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Op 8 januari 2015 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 2 december 2018 maakt verzoeker het voorwerp uit van een administratief rapport – illegaal verblijf.

Op 3 december 2018 wordt verzoeker gehoord.

Op 3 december 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: C.

voornaam: F.

geboortedatum: (...)1988

geboorteplaats: K.

nationaliteit: Guinee

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Vilvoorde-Machelen op 03/12/2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Artikel 74/13

Betrokkene werd gehoord op 03/12/2018 door de politiezone van Vilvoorde-Machelen en verklaart dat hij op medisch vlak last heeft van aambeien. Hij verklaart eveneens dat hij een relatie heeft hier met de Belgische onderdane M. I. B., T. (°... 1982) en dat zij vier maanden zwanger is.

Artikel 8 EVRM

Het feit dat betrokkene een relatie zou hebben met een Belgische onderdane die 4 maanden zwanger zou zijn, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. De verplichting om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure (bij de Belgische diplomatieke post in het land van herkomst) betekent een tijdelijke scheiding en brengt geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Betrokkenes partner kan hem bovendien vergezellen naar het land van herkomst of via moderne communicatiemiddelen kunnen zij de gezinsband onderhouden in afwachting van een wettelijke toelating tot binnenkomst op Belgisch grondgebied.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland, § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurio en a./Slovenië, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland, § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland, § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een belangrijk element van deze billijke afweging is te weten of het privé- en gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit privé- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 van het EVRM betekent (EHRM 24 november 1998, Mitchell/Verenigd Koninkrijk, nr. 40447/98; EHRM 22 juni 1999, Ajayi e.a./Verenigd Koninkrijk, nr. 27663/95; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Betrokkenes beide aanvragen tot internationale bescherming werden geweigerd, respectievelijk op 17/03/2014 (CGVS) en 16/07/2014 (RVV) en de tweede op 23/12/2014 door het CGVS. Deze beslissingen werden telkens aan betrokkene betekend, tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq). Betrokkene was dus op de hoogte van zijn precaire situatie en we mogen aannemen dat betrokkene wist dat zijn verblijfssituatie tot gevolg had dat het voortbestaan van zijn relatie in België van bij het begin precair was. Uit illegaal verblijf, wat conform artikel 75 van de Vreemdelingenwet, een misdrijf is, kunnen geen rechten geput worden. Betrokkene en

zijn partner dienden zich ervan bewust te zijn dat hun verblijfsstatus er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in België vanaf het begin precair zou zijn.

Rekening houdende met de omstandigheden van de zaak, blijkt niet dat wanneer het privéleven dat betrokkene in België heeft opgebouwd wordt afgewogen tegen het legitiem algemeen belang dat gebaat is met een effectieve immigratiecontrole en met maatregelen ter bescherming van de openbare orde, dit leidt tot de conclusie dat er sprake is van een disproportionele inmenging in zijn privéleven.

Gelet op wat vooraf gaat primeert het algemeen belang op het privaat belang, en bestaat en rust er geen positieve verplichting op België, waardoor de doelstellingen van de vreemdelingenwet, die een politiewet is, in acht moeten worden genomen. Bijgevolg wordt geen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk gemaakt.

Gezien voorgaande, beslissen wij betrokkene geen inreisverbod op te leggen.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die hem ter kennis gegeven werden op 26/03/2014 (bijlage 13qq) en 08/01/2015 (bijlage 13qq). Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkenes beide aanvragen tot internationale bescherming werden geweigerd, respectievelijk op 17/03/20214 (CGVS) en 16/07/2014 (RVV) en de tweede op 23/12/2014 door het CGVS. Deze beslissingen werden telkens aan betrokkene betekend, tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq).

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Vilvoorde-Machelen op 03/12/2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die hem ter kennis gegeven werden op 26/03/2014 (bijlage 13qq) en 08/01/2015 (bijlage 13qq). Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkenes beide aanvragen tot internationale bescherming werden geweigerd, respectievelijk op 17/03/20214 (CGVS) en 16/07/2014 (RVV) en de tweede op 23/12/2014 door het CGVS. Deze beslissingen werden telkens aan betrokkene betekend, tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq).

Artikel 3 EVRM

Betrokkene werd gehoord op 03/12/2018 door de politiezone Vilvoorde-Machelen en verklaart dat hij zijn vreest voor zijn leven in zijn thuisland omwille van godsdienstige problemen. De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn asielaanvraag van (datum). Uit het onderzoek van het CGVS (en de RW) is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene verklaart eveneens dat hij aambeien heeft. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die hem ter kennis gegeven werden op 26/03/2014 (bijlage 13qq) en 08/01/2015 (bijlage 13qq). Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkenes beide aanvragen tot internationale bescherming werden geweigerd, respectievelijk op 17/03/2014 (CGVS) en 16/07/2014 (RVV) en de tweede op 23/12/2014 door het CGVS. Deze beslissingen werden telkens aan betrokkene betekend, tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq).

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

(...)."

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 213 772 van 11 december 2018 wordt de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van deze beslissing verworpen.

Op 21 december 2018 dient verzoeker een derde verzoek tot internationale bescherming in.

Op 21 december 2018 wordt een beslissing genomen tot vasthouding in een welbepaalde plaats.

Op 21 januari 2019 doet verzoeker afstand van zijn verzoek tot internationale bescherming.

Op 22 januari/februari 2019 wordt een nieuwe beslissing genomen tot vasthouding in een welbepaalde plaats.

Uit informatie van het Rijksregister blijkt dat verzoeker op 31 januari 2019 opnieuw een verzoek tot internationale bescherming indient.

Uit informatie van het Rijksregister blijkt dat de gemachtigde van de minister op 7 maart 2019 de beslissing neemt tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*).

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Uit informatie van het Rijksregister blijkt dat er op 7 maart 2019 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*) genomen werd. Ter zitting van 24 april 2019 bevestigt de verwerende partij dit gegeven en deelt mee dat Spanje de verantwoordelijke lidstaat is en dat de overdracht reeds heeft plaatsgevonden op 19 maart 2019. De advocaat van de verzoekende partij bevestigt dat op 7 maart 2019 een beslissing bijlage 26*quater* werd genomen en gedraagt zich naar de wijsheid.

3.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd, blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118). Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Het actueel karakter van het belang houdt in dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring, als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep.

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling, m.a.w. een nadeel erdoor ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen, een nuttig effect sorteren.

Gevraagd naar het belang dat verzoeker nog zou hebben in deze zaak, gedraagt de advocaat van verzoekende partij zich naar de wijsheid.

3.3. Het wordt niet betwist dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens (bijlage 13*septies*) *in casu* moet worden beschouwd als een terugkeerbesluit en een verwijderingsbesluit in de zin van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn).

Het bestreden bevel met terugleiding is in rechte gegrond op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt op haar beurt de omzetting van artikel 6, lid 1 van de Terugkeerrichtlijn. Verder blijkt geenszins dat met het bestreden bevel met terugleiding een overdracht wordt beoogd naar een verantwoordelijke lidstaat zoals bepaald in de Verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening).

Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding kadert in tegendeel volledig in en is beperkt tot een terugkeerprocedure zoals voorzien in de Terugkeerrichtlijn.

Met het nemen van het bestreden bevel met terugleiding heeft de verwerende partij bijgevolg uitvoering gegeven aan het Unierecht. De Raad is bijgevolg, in het kader van de beginselen van voorrang en volle werking van het Unierecht, ertoe gehouden om de relevante nationale bepalingen en regelingen conform het Unierecht uit te leggen.

Het opzet van de Terugkeerrichtlijn bestaat erin illegaal verblijvende derdelanders vrijwillig dan wel gedwongen te laten terugkeren naar ofwel hun land van herkomst, ofwel een derde land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of andere regelingen, ofwel een ander derde land waarnaar de derdelander besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt toegelaten (zie artikel 3, leden 3 en 4 van de Terugkeerrichtlijn alsook artikel 1, leden 5 en 6 van de vreemdelingenwet).

Het terugsturen van een illegaal verblijvende derdelander naar een andere lidstaat kan op grond van het Unierecht niet als terugkeer worden beschouwd. In uitzonderingsgevallen bestaan hier echter wel mogelijkheden voor op grond van bilaterale overnameovereenkomsten of op grond van de Dublinregels (Zie Terugkeerhandboek, p. 8, zoals opgenomen in de aanbeveling (EU) 2017/2338 van de Commissie van 16 november 2017 tot vaststelling van een gemeenschappelijk "terugkeerhandboek" voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij de uitvoering van terugkeergereleerde taken (Pb.L. 19 december 2017, afl. 339, 126).

De Terugkeerrichtlijn die dateert van 2008 vermeldt niet uitdrukkelijk wat er moet gebeuren wanneer een lidstaat gebruik wil maken van de door de Dublin III-Verordening geboden mogelijkheid een andere lidstaat te verzoeken een illegaal verblijvende derdelander terug te nemen. In de Dublin III-Verordening van 2013 wordt daarentegen het een en ander wel uitdrukkelijk geregeld en zijn duidelijke regels vastgelegd die bepalen wanneer de Terugkeerrichtlijn en de Dublin III-Verordening van toepassing zijn.

Er wordt niet betwist dat op 7 maart 2019 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) werd genomen in het kader van de Dublin III-Verordening. De verwerende partij kan er niet meer voor opteren een terugkeerbesluit en een verwijderingsbesluit te nemen in toepassing van de Terugkeerrichtlijn (RvS Nederland 24 januari 2013, nr. 201207445/1/V3, RvS Nederland 1 maart 2013, nr. 201207724/1/V3, Terugkeerhandboek van de Europese Commissie p. 27-29).

In deze situatie prevaleert immers de Dublin III-Verordening als *lex specialis* boven de Terugkeerrichtlijn. In het Terugkeerhandboek wordt dit als volgt uitgelegd: *"In dit geval is de Dublinverordening van toepassing op basis van het onderliggende beginsel dat iedere onderdaan van een derde land die een asielverzoek indient in een van de lidstaten, zijn of haar behoefte aan internationale bescherming volledig door één lidstaat moet laten beoordelen. Een lidstaat kan deze onderdaan van een derde land niet naar een derde land terugsturen; in plaats daarvan kan hij deze onderdaan alleen naar de op grond van de Dublinverordening verantwoordelijke lidstaat sturen, die zijn of haar verzoek moet beoordelen."* (p. 28).

De toepassing van de Dublin III-Verordening, sluit bijgevolg een terugkeer in de zin van de Terugkeerrichtlijn uit.

Er kan niet worden betwist dat de beslissing van 7 maart 2019 genomen is in het kader van de Dublin III-Verordening.

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad vast dat de verwerende partij bij het nemen van de voornoemde beslissing van 7 maart 2019 meteen ook minstens impliciet doch zeker heeft beslist om het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten en de bijbehorende beslissing tot terugleiding naar de grens op te heffen.

Dat in de beslissing van 9 maart 2019 niet uitdrukkelijk wordt gesteld dat de bijlage 13^{septies} van 3 december 2018 is opgeheven, doet geen afbreuk aan het feit dat het nemen van een nieuwe beslissing ook minstens impliciet, doch zeker, de opheffing kan inhouden van een eerdere beslissing die volgens het toepasselijke Unierecht incompatibel is met deze nieuwe beslissing, *quod in casu*.

3.4. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing minstens impliciet doch zeker is opgeheven door het nemen van een beslissing in het kader van de Dublin III-procedure. Het beroep is onontvankelijk wegens gebrek aan belang.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET